

Arrest

nr. 277 640 van 20 september 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122 / 14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 april 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 februari 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 mei 2022 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. STAES, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 februari 2022 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De mevrouw, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: A., Z. (..)

Geboortedatum: 12.06.1988

Geboorteplaats: Al Hoceima

Nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"EERSTE MIDDEL:

Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (schending van de materiële en formele motiveringsplicht).

Schending van de artikelen 62 en 74/13 van de Verblijfswet.

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Schending van artikel 3 EVRM.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Dat de bestreden beslissing als volgt is gemotiveerd:

"Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980: verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene niet in bezit van een geldig visum".

Verzoekster verwijst uitdrukkelijk naar artikel 74/13 van de Verblijfswet:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land".

Dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze verwijst naar de gezinssituatie van verzoekster.

Dat uit de bestreden beslissing geenszins kan worden afgeleid of er effectief rekening werd gehouden met de gezinssituatie.

Verzoekster woont in België samen met haar familieleden, waaronder haar neef, dewelke voor haar financieel instaat.

Zij diende haar land van herkomst te verlaten vanwege haar ernstige ziekte. De ernst van de ziekte wordt geenszins betwist. Bovendien zijn de medische zorgen niet beschikbaar.

Het is voor verzoekster onmogelijk om terug te keren naar haar land van herkomst, aangezien de medische zorgen daar niet voorhanden zijn. Dit werd duidelijk aangetoond in de aanvraag tot medische regularisatie en het beroep dat thans ook werd neergelegd bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. In de bestreden beslissing wordt op geen enkele wijze verwezen naar de gezondheidsproblematiek van verzoekster.

Het uitvoeren van het bevel om het grondgebied te verlaten zou een schending van artikel 3 EVRM tot gevolg hebben. Indien verzoekster gedwongen dient terug te keren naar Marokko, zal dit een ernstige verslechtering van de gezondheidstoestand van haar tot gevolg hebben.

Verwerende partij is op de hoogte van de gezondheidssituatie van deze persoon en had hieromtrent in de bestreden beslissing kunnen motiveren.

Het buiten beschouwing laten van de slechte gezondheid en de gezinssituatie schendt de motiveringsplicht.

Dat er helemaal geen rekening werd gehouden met artikel 74/13 van de Verblijfswet blijkt eenvoudig door de niet vermelding ervan in de bestreden beslissing.

Dat de bestreden beslissing derhalve een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt. Er is geen zorgvuldige voorbereiding geweest bij het nemen van de bestreden beslissing en de belangen van verzoekster werden niet zorgvuldig afgewogen.

De bestreden beslissing dient bijgevolg te worden vernietigd."

2.2. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 luidt:

“De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Artikel 62, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten. (...)”

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de desbetreffende beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot een bevel om het grondgebied te verlaten wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum.

Verzoekende partij toont niet aan dat, en om welke redenen, deze motieven, die haar gekend zijn, hieraan niet zouden voldoen, noch maakt zij duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Een schending ervan wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. In zoverre verzoekende partij met haar betoog vooreerst zou menen dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een uitdrukkelijke motiveringsplicht inhoudt, kan zij niet worden gevolgd. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt enkel dat rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling, doch houdt geen uitdrukkelijke motiveringsplicht in (cf. RvS 10 oktober 2018, nr. 242.591). Dit standpunt werd nogmaals bevestigd door de Raad van State in zijn arrest nr. 253.374 van 28 maart 2022:

“Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt enkel dat rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van het kind doch houdt geen bijzondere motiveringsplicht in. In de uitoefening van zijn wettigheidscontrole vermag de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich dan ook niet te beperken tot de uitdrukkelijke motieven dienaangaande, of het ontbreken daarvan, in de bij hem aangevochten beslissing. Derhalve kan niet worden besloten tot de onwettigheid van een bevel om het grondgebied te verlaten, enkel op grond van het ontbreken van uitdrukkelijke motieven in dat bevel over de door artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vereiste belangenafweging en zonder rekening te houden met andere elementen uit het dossier waaruit die belangenafweging kan blijken.”

2.5. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat daarin het volgende document, opgemaakt op 15 februari 2022, is opgenomen:

“Alvorens het nemen van de beslissing tot verwijdering werden de volgende elementen onderzocht (in toepassing van artikel 74/13):

- 1. Gezins- en familielevens: Betrokkene verklaart dat ze inwoont bij haar neef. Zij toont op generlei wijze aan waarom haar neef in de volstreekte onmogelijkheid zou zijn om samen met haar een gezinsleven in het herkomstland uit te bouwen. Betrokkene toont verder niet aan dat er nog andere gezinsleden van haar in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8 van het EVRM.*
- 2. Hoger belang van het kind: Betrokkene toont niet aan dat zij (schoolgaande) kinderen heeft in België. Een verwijdering schaadt overigens het hoger belang van de minderjarige kinderen niet. Het is immers in het belang van de kinderen dat de familiale cel niet verbroken wordt en dat zij samen met hun vader en/of moeder, met wie zij een gezin vormen, gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.*
- 3. Gezondheidstoestand: Uit de voorgelegde medische attesten blijkt geen medische contra-indicatie voor een terugkeer naar het land van oorsprong (zie medische advies d.d. 17.02.2022)”*

Waar verzoekende partij aldus voorhoudt dat geen rekening zou zijn gehouden met haar medische situatie, kan zij niet gevolgd worden. De Raad wijst erop dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten getroffen werd nadat de medische regularisatieaanvraag van verzoekende partij behandeld werd en door de arts-adviseur vastgesteld werd dat verzoekende partij kan reizen en dat de door haar benodigde zorgen in het herkomstland beschikbaar en toegankelijk zijn. Verzoekende partij heeft geen afbreuk weten doen aan deze beoordeling nu het beroep hiertegen bij arrest nr. 277 639 van 20 september 2022 door de Raad verworpen werd. Derhalve kan gesteld worden dat de verwerende partij – voor het treffen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten – wel degelijk rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van verzoekende partij. Verzoekende partij maakt geenszins duidelijk waarom de beoordeling van haar gezondheidstoestand in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet zou volstaan in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Immers beoogt artikel 9ter van de vreemdelingenwet in essentie net na te gaan of de gezondheidstoestand van een vreemdeling hem al dan niet verhindert terug te keren naar het herkomstland. De Raad ziet ook niet in waarom de verwerende partij dienaangaande nogmaals zou moeten motiveren in het bestreden bevel. Zoals ook blijkt uit voormeld arrest, maakt een terugkeer naar het herkomstland geen schending uit van artikel 3 van het EVRM. Verzoekende partij slaagt er dan ook niet in aan te tonen dat zij – omwille van haar medische problematiek – dreigt onderworpen te worden aan een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar Marokko.

2.6. Verzoekende partij betoogt voorts dat geen rekening werd gehouden met haar gezinssituatie. Zij stelt in België samen te wonen met haar neef en diens gezin. Haar neef staat financieel in voor haar.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Het te respecteren familie-/gezinsleven vindt zijn weerklink in artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie dat eenzelfde draagwijdte heeft als artikel 8 van het EVRM.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekende partij een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dienen minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven of een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

De Raad merkt vooreerst op dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen (schoon)ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Litouwen*; EHRM 17 februari 2009, *Onur/Groot-Brittannië*; *Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan

slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten.

Verzoekende partij betoogt dat zij inwoont bij haar neef (en diens gezin) en haar neef haar financieel ondersteunt, maar zij maakt daarmee niet aannemelijk dat zij van haar neef bijzonder afhankelijk is in de zin dat er sprake is van een beschermenswaardig gezins- of familieleven. Het loutere gegeven dat zij in België op preciaire verblijfswijze inwoont bij haar neef en dat deze bepaalde kosten van verzoekende partij in België dekt, doet niet anders besluiten. Verzoekende partij, die 33 jaar is en die zelf stelt pas enkele jaren geleden naar België te zijn gekomen, maakt niet aannemelijk dat zij – door op preciaire wijze te gaan inwonen bij haar neef – daarmee een beschermenswaardige gezinsrelatie heeft. Ook haar medische situatie laat een andere beoordeling niet toe. Zo blijkt uit de afwijzing van de medische regularisatieaanvraag dat verzoekende partij in het herkomstland beroep kan doen op thuiszorg en dat zij aldaar ook hulpmiddelen ter beschikking heeft om zich – ondanks haar visuele aandoening – zelfstandig te beredderen. Er blijkt aldus niet dat de aandoening van verzoekende partij haar zelfredzaamheid dermate aantast dat zij zonder de dagelijkse hulp en bijstand van haar neef in het herkomstland zich niet zou kunnen beredderen (cf. EHRM, *Savran v Denmark*, 7 december 2021, §158). Zij betoogt voorts wel dat zij financieel ondersteund wordt door haar neef, maar, aangenomen dat de neef hier bepaalde kosten voor verzoekende partij betaalt, mede ingegeven door haar preciaire verblijfssituatie in België, kan niet blijken dat verzoekende partij in het land van herkomst dezelfde steun nodig zal hebben van haar neef. Immers blijkt uit de afwijzing van de medische regularisatieaanvraag dat verzoekende partij in het herkomstland beroep kan doen op een ziekteverzekering ter dekking van haar medische kosten alsook dat de IOM haar kan ondersteunen via reïntegratiebijstand. Verder blijkt ook dat verzoekende partij in het herkomstland nog haar ouders en zus heeft waarop zij indien nodig kan terugvallen. Gelet op al deze mogelijkheden in het herkomstland, blijkt niet dat zij aldaar op dezelfde wijze de ondersteuning van haar neef nodig zal hebben. De neef kan – voor zover verzoekende partij daar nog nood aan heeft in het herkomstland – ook vanuit België ondersteuning verlenen. Zelfs indien er sprake is van sterke emotionele banden tussen verzoekende partij en haar neef (en diens gezin), blijkt niet dat er bijzondere omstandigheden zijn die maken dat de constante aanwezigheid van de neef (en diens gezin) in het leven van verzoekende partij noodzakelijk is. De contacten tussen verzoekende partij en haar neef (en diens gezin) kunnen verdergezet worden via moderne communicatiemiddelen, alsook occasionele bezoeken (cf. EHRM, *Khan v Germany*, 23 april 2015, §50; EHRM, *Senchishak v Finland*, 23 maart 2015, § 57: “Even assuming that the applicant is dependent on outside help in order to cope with her daily life, this does not mean that she is necessarily dependent on her daughter who lives in Finland, or that care in Finland is the only option. As mentioned earlier, there are both private and public care institutions in Russia, and it is also possible to hire external help. Moreover, as noted by the Government, the applicant's daughter can support her financially and otherwise from Finland, (...)” eigen vertaling: Zelfs aangenomen dat de verzoekende partij afhankelijk is van externe hulp ten einde zich te beredderen in het dagelijkse leven, betekent dit niet dat zij noodzakelijk afhankelijk is van haar dochter die in Finland woont, of dat zorg enkel in Finland een optie is. Zoals reeds gesteld zijn er zowel private als publieke zorginstellingen in Rusland en is het mogelijk externe hulp in te huren. Daarenboven kan de dochter van verzoekende partij haar financieel en anderszins ondersteunen vanuit Finland.).

Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij kan bogen op een beschermenswaardig gezins- of familieleven in België.

Voor zover toch zou moeten aangenomen worden dat er bijzondere afhankelijkheidsbanden bewezen zijn tussen verzoekende partij en haar neef die doen getuigen van een beschermenswaardige familierelatie in de zin van artikel 8 van het EVRM, *quod non*, wijst de Raad erop dat het *in casu* een eerste toelating betreft aangezien verzoekende partij nooit gemachtigd of toegelaten is tot lang verblijf.

Bijgevolg dient geen onderzoek te worden gevoerd naar de criteria uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM. Er moet wel worden onderzocht of er een positieve verplichting zou bestaan voor de overheid om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’- toets, waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de

concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Inzake immigratie heeft het EHRM er voorts bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

De Raad wijst er verder op dat het EHRM zich streng toont t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd. Aangezien de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard was dat de volharding van dat gezinsleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat van bij het begin precair was, is er volgens het Hof geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, *Darren Omoregie v. Noorwegen*, par. 57. EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, *Konstatinov v. Nederland*, par. 49; zie ook EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd koninkrijk*, par. 68; EHRM 26 januari 1999, nr. 43279/98, *Jerry Olajide Sarumi v. Verenigd koninkrijk* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 mei 1999, nr. 50065/99, *Andrey Sheabashov v. Letland* (ontvankelijkheidsbeslissing) en EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, *Solomon v. Nederland* (ontvankelijkheidsbeslissing)).

Uit het administratief dossier, noch uit enig ander gegeven blijkt dat verzoekende partij haar gezinsleven met haar neef (en diens gezin) niet zou kunnen verderzetten in Marokko.

2.7. Verzoekende partij maakt geen schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen aannemelijk. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.8. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“TWEEDE MIDDEL:

Schending van artikel 41 van Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Schending van het Hoorrecht.

Schending van artikel 74/13 Verbljifswet.

Schending van de materiële motiveringsplicht.

Schending van artikel 3 EVRM.

Dat verzoekster het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

. het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat gedaagde niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. 1-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. 1-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoekster verwijst naar arrest 110 832 van Uw Raad van 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoeker het volgende middel opgeworpen:

"Tweede Middel. Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur.

Schending van art 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01).

Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: (...). Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 "Recht op behoorlijk bestuur", lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt "het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen". Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen.

De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw). Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden. "

Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel:

2.2.2. Verzoeker betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoeker wordt bevolen om het Schengengrondgebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoeker niet betwist. Verzoeker zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn "hoorrecht" dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing. Het tweede middel is ongegrond.

Dat verzoekster nog verwijst naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/11 Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt. Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoeker verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoekster bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Welnu verzoekster verwijst naar het eerste middel van huidig verzoekschrift.

Moest zij gehoord zijn dan had zij kunnen opwerpen dat haar gezinstoestand, familielevens en gezondheidstoestand diende in rekening te worden gebracht.

Verzoekster diende haar land van herkomst te verlaten, aangezien er geen medische behandeling aanwezig was.

Zij kwam naar België, omdat de medische zorg hier wel afdoende was.

In het kader van het bevel werd verzoekster niet gehoord.

Doordat verzoekster deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van zijn "administratieve verdediging", niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft gedaagde het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden.

Dat de beslissing om deze reden dient te worden vernietigd."

2.9. Het bestreden bevel werd de verzoekende partij opgelegd in toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet. Artikel 7 van de vreemdelingenwet is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; *Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het geven van het bestreden bevel, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

De bestreden beslissing moet eveneens worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de verzoekende partij ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van het Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing.

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefte doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidelbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C-317/08-C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, *G. en R.*, EU:C:2013:533, § 33, alsmede *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 43). Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar het Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80).

2.9.1. Verzoekende partij betoogt dat – indien zij gehoord was geweest – zij had kunnen wijzen op haar gezinstoestand, familielevens en gezondheidstoestand. Zij verwijst naar hetgeen dat dienaangaande werd gesteld in het eerste middel.

2.9.2. Zoals evenwel duidelijk blijkt uit de bespreking van het eerste middel heeft de verwerende partij voor het treffen van de bestreden beslissing wel degelijk de gezondheidstoestand van verzoekende partij in acht genomen. Verder heeft verzoekende partij ook niet aannemelijk gemaakt dat zij kan bogen op een beschermenswaardig gezins- of familielevens in België en dat, voor zover dit wel het geval zou zijn, *quod non*, uit niks blijkt dat haar neef (en diens gezin) haar niet zouden kunnen vergezellen naar het herkomstland.

De Raad vast dat verzoekende partij – in weerwil van wat zij betoogt – niet aannemelijk maakt dat zij elementen had kunnen aanvoeren die van invloed hadden kunnen zijn op de besluitvorming.

2.10. Voor zover als nodig verwijst de Raad nog naar zijn bespreking van het eerste middel.

2.11. Verzoekende partij maakt geen schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen aannemelijk. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. DE MUYLDER